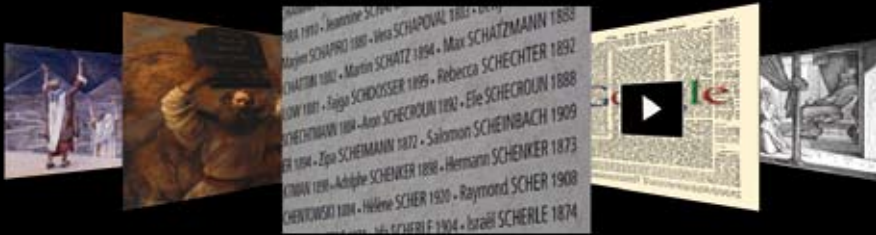

nine SCH...
O 1880 • Vera SCHAPOVAL 1885 •
Martin SCHATZ 1894 • Max SCH...
ga SCHDOSSER 1899 • Rebecca S...
884 • Aron SCHECROUN 1892 • Elie S...
SCHEIMANN 1872 • Salomon SC...
dolph SCENKER 1898 • Hermann...
884 • Hélène SCHER 1920 • Raym...
Ida SCHERIF 1904 • Isra...

מאלג'יריה לאושוויץ - בעקבות צאצאי משפחות שלוש שהיו קורבנות בשואה

אביתר (תרי) שלוש

ראשית דבר

בהיסטוריה המשפחתית האישית שלי לא היה לכאורה פרק שקשור לשואה. הסיבה לכך די פשוטה - ארבע משפחות הסבים והסבתות שלי הגיעו לארץ ישראל מאמצע המאה ה-19 ועד ראשית המאה העשרים. כך יצא שהשואה פסחה על אבותיי ומשפחותיהם. למעשה, מהילדות הייתה עבורי השואה משהו שקרה "להם", "שם באירופה", ולא "לנו".

במסע שלי לחקר שורשי משפחת שלוש חשפתי אמת אחרת. גיליתי שהשואה פגעה "במשפחה שנתרה מאחור" - אותו חלק של המשפחה שנתר בצפון אפריקה לאחר עלייתו של אברהם שלוש - אבי משפחתנו שעלה עם אשתו וילדיו לארץ ישראל, בשנות הארבעים של המאה ה-19.¹ תובנה זו, אותה רכשתי כשכבר מלא לי למעלה מחמישים שנה, היוותה עבורי סגירת מעגל שנפתח שנים רבות קודם לכן. לשאלה "מה למשפחתנו ולשואה" הייתה מעתה תשובה ברורה - יש לנו קשר דם, אם כי רחוק.

מעכשיו היה לי סיפור שונה לספר לילדיי. סיפור שבו "גם לנו הייתה משפחה בשואה..."

"שואה" - רסיסי זיכרונות ילדות

יש מעט מאוד מילים שאני זוכר בבהירות את הנסיבות בהן למדתי אותן. המילה "שואה" היא אחת מהן. זה היה בעת שלמדתי בכתה ב' או ג', שנת 1964-65. אבי - אביעזר שלוש ז"ל, כיהן אז כשגריר ישראל בלאגוס, בירת ניגריה. אנו, הילדים בגיל בית הספר היסודי, קיבלנו ספרי לימוד וקריאה מהארץ. בין הספרים הייתה מקראה שעל אחד מהשערים שבה מצאתי את צמד המילים "השואה והגבורה". על גיבורים כבר שמעתי, אך לא ידעתי מהי "שואה". היה זה אבא שהסביר לי את פשר המילה, וסיפר לי על האירוע ההיסטורי הטראומטי שמסתתר מאחוריה.

לאחר חזרתנו לארץ עברנו להתגורר בירושלים, ובכיתות ד'-ו' למדתי בבית הספר היסודי "בית הילד" בשכונת טלביה. זכורה לי בבהירות דמותו של מנהל בית הספר, מוניש איינהורן, ניצול שואה, שבאחד מטכסי יום השואה סיפר לנו סיפורי ילדות מהגטו: "...אמא הביאה לי כמתנה ליום ההולדת כמה קליפות של תפוחי אדמה". המילים האלו היכו בתודעתי בעוצמה רבה. חשתי שהפער בין המצב שבו נמצאתי, כילד שלא ידע רעב מהו, לבין המצב שתיאר מי שהיה ילד שגדל בשואה, היה עצום. כמעט בלתי נתפס.

בכתה ז' עברתי ללמוד ב"גימנסיה עברית רחביה" בירושלים. מפיה של המחנכת עדנה פולס, שמעתי לראשונה על סופר השואה ק' צטניק. היא סיפרה לתלמידי הכתה כי ק' צטניק היה אחד העדים במשפטו של אייכמן, ועל כך שהתעלף זמן קצר לאחר תחילת עדותו. ממנה גם למדנו על כך שהשם ק' צטניק הוא שם עט, ומסיבה לא ברורה סירבה לגלות לנו את שמו האמיתי של הסופר. המסתוריות הזו עוררה את סקרנותי. שנה מאוחר יותר, בכתה ח', סייעתי באחד הימים לספרנית לסדר את הספרייה. מצאתי באחד המדפים התחתונים, שכוחים ומעלים אבק, שני כרכים של עדויות ממשפט אייכמן. דפדפתי בהם עד שמצאתי את התשובה לתעלומה - שמו האמיתי של ק' צטניק היה יחיאל דינור. קראתי את עדותו הקצרה מילה במילה ודבריו נצרבו בתודעתי: "...אושוויץ הייתה פלנטה אחרת...". לימים, היה ספרו של ק' צטניק "קראו לו פיפל", הנושא שבחרתי כתשובה לשאלה הפתוחה בפרק השואה, בבחינת הבגרות בספרות. היה זה ספר שעשה עליי רושם עצום. יותר משאני זוכר מה כתבתי, אני זוכר את העובדה שהעט לא נח מידי ולו לרגע אחד, עד שמילאתי כמה דפים טובים במחברת הבחינה.

כך יצא שנעשיתי רגיש לנושא השואה כבר מילדותי. למדתי, התעניינתי והתרשמתי - אבל תמידי הסתכלתי על הנושא "מבחוץ". עד לא מזמן...

1 את סיפור עלייתה של המשפחה סקרתי במאמר "מארץ ישראל למגרב".

גילוי קורבנות השואה מקרב משפחות שלוש באלג'יריה

הצעד הראשון שלי בתחום חקר שורשי המשפחה טרם עלייתה לארץ ישראל, היה לאתר משפחות שלוש שמקורן באלג'יריה². בין ששת התאים המשפחתיים שזיהיתי, היו שתי משפחות גדולות במיוחד: הראשונה - משפחת אהרן שלוש ורחל קסיס מאוראן, אליה אתייחס מיד, והשנייה משפחת שלמה שלוש ורחל לוי מסידי-בל-עבאס, שבה אעסוק בהמשך.

אהרן שלוש (נולד בין 1829-1832) ורחל קסיס (נולדה ב-1839 בערך) נישאו בשלהי שנות החמישים של המאה ה-19. באוראן נולדו להם שבע בנות ובן יחיד - אברהם. מנהג היה באותה תקופה בקרב היהודים³ לקרוא לבן הראשון על שמו של הסב מצד האב. מכאן ניתן להסיק ששם אביו של אהרן היה גם כן - אברהם. העובדה שמצאתי בתולדות משפחה זו חזרה של שמות (אברהם - אהרן - אברהם), בצורה דומה לזו הקיימת במשפחתנו באותה התקופה, רומזת על אפשרות קיומו של קשר דם קדום בין משפחותינו, טרם עליית משפחתי מאוראן לארץ ישראל ב-1840 בערך.

אחת משבע בנותיהם של אהרן שלוש ורחל קסיס הייתה פרחי שלוש, אשר נישאה למואיז שְקֶרֶן (Schecroun) בספטמבר 1888. באוראן נולדו להם חמישה בנים וחמש בנות. את שמו של בנם הראשון - אליהו שקרון (נולד 1888), מצאתי ברשימת הנרצחים באושוויץ בנובמבר 1943. אליהו שקרון היה בן 55 כשנרצח.

מבחינתי זו הייתה תגלית בעלת משמעות רבה. אמנם, עדיין לא הייתה בידי הוכחה ישירה לכך שאליהו שקרון הוא קרוב משפחה שלי, אבל הסבירות לכך הייתה קיימת. התגלית הזו גרמה לי להרגיש שהשואה "התקרבה" אליי. תייקתי את העובדה ברשימותיי, והמשכתי את מחקרי בכיוונים אחרים, מתוך ידיעה שאחזור לעסוק בנושא זה בעתיד.

גילוי ניצול שואה מקרב צאצאי משפחות שלוש באלג'יריה

שלמה שלוש (נולד 1841) ורחל לוי (נולדה 1848) נישאו באוראן ומשם עקרו לעיירה המתפתחת שמדרום לה - סידי-בל-עבאס. אחד מאחד-עשר ילדיהם היה יונה שלוש (נולד 1868) אשר נישא ב-1892 ללדיסיה לוי (נולדה 1876). לזוג נולדו שני בנים ושלוש בנות. לדיסיה לוי נפטרה כתוצאה מסיבוך במהלך הלידה, ויונה שלוש נישא בשנית (1903) ללדיסיה עמרם (נולדה 1881) אשר ילדה לו שמונה בנים ושתי בנות.

במהלך חופשת קיץ בפאריס בשנות השבעים הכיר אבי ז"ל את לוסט (שלוש) בן-נעים, נכדתו של יונה שלוש (מנישואיו הראשונים). מאז נשמר בין השניים קשר ידידותי. זכרתי את סיפור ההיכרות הזו במעורפל, וכשהתחלתי את מחקרי הגניאלוגי לפני ארבע שנים, פניתי לאבא כדי לברר פרטים על "השלושית מאלג'יריה שגילית לפני שנים רבות בפאריס". רצה הגורל ובדיוק באותה תקופה, פנה ללוסט זו אחיינה, פטריק שלוש שחי בטהיטי. בתו נזקקה לחומר לעבודת שורשים בתיכון, ומאחר שלא היה לו כל מידע על משפחתו, פנה לדודתו בפאריס, כדי שתסייע לו. היא המליצה בפניו לפנות לאבא, שאותו החשיבה "כידען גדול בתולדות השלושים". כשסיפר לי אבא על האימייל שקיבל מפטריק, החלטתי לקחת לידי את ניהול הקשר איתו. סיפקתי לפטריק מידע רב על משפחתו, כולל העתקים של תעודות לידה ונישואין של אבותיו אשר אותרו בארכיון המושבות

2 ראה: "חיפוש שורשי משפחת שלוש באלג'יריה".

3 מנהג זה התקיים באותה תקופה לא רק בקרב יהודי צפון אפריקה, אלא גם בקרב יהודים אשכנזיים באירופה. ראה התייחסות מפורטת יותר במאמרי "תעלומת שני יוסף שלוש".

ב-Aix-en-Provence⁴. לתודתו לא היה גבול. לימים, התחלתי לעשות בדיקות DNA לאימות קרבה משפחתית עם צאצאים ממשפחות שלוש שונות, יוצאות אלג'יריה ומרוקו. פטריק היה הראשון שהסכים לעשות את הבדיקה. זהות המוחלטת ב-DNA של שנינו היא הוכחה שיש לנו אב קדמון משותף⁵.

באחת הפעמים שנפגשתי עם לוסט (שלוש) בן-נעים בפאריס, היא סיפרה לי שהיה לה דוד בשם David Schlouch שגורש למחנות ההשמדה, אך שרד את אימי השואה. עתה, משהייתי מודע לקשר DNA ביני לבין משפחתה, חשתי צער על כך שאין ביכולתה לספר לי פרטים נוספים, מלבד שמו והעובדה שמצבו הבריאותי נותר מעורער עד יום פטירתו. חשבתי שראוי היה לעשות משהו בנדון, אולם באותו שלב נותר הרעיון בגדר מחשבה בלבד.

עדים במדים

יותר משלוש שנים חלפו עד שחזרתי לעסוק בנושא השואה. במהלך חודש אוקטובר 2011, השתתף בני אסף בכמה סדנאות ביד-ושם, במסגרת הכנה לקראת יציאתו כחבר במשלחת צה"ל לפולין, לסירוב באתרי ההשמדה. באחד הימים התקשרה אליי קצינה מהצוות המנהלי שעסק בהכנות ליציאת המשלחת, וביקשה ממני להכין מכתב אשר ימסר לבני בעת שיבקר באחד המחנות. עניתי לה כי כבר עשיתי כדבר הזה לפני שש שנים, בעת שאסף טס לפולין במשלחת של תלמידי התיכון "מכבים-רעות", ותמהתי מה הטעם לחזור על אותו מעשה. החיילת הסבירה לי כי חוויית הנסיעה במסגרת המשלחת הצבאית שונה בתכלית. לחיזוק דבריה סיפרה לי שהיא עצמה חוותה את שני סוגי הנסיעות והפצירה בי לכתוב את המכתב.

השתכנעתי. בסוף השבוע ישבתי לכתוב מכתב לבני אסף. בדבריי התמקדתי בתובנה החדשה אליה הגעתי לאחרונה, ששינתה את יחסי לשואה כפי שבאה לביטוי במכתב הקדום יותר. היו אלה סיפוריהם של קורבן אושוויץ אליהו שקרון וניצול השואה דוד שלוש, צאצאי משפחות שלוש מאלג'יריה. צירפתי גם הסבר לקשר הגניאלוגי בין משפחתנו למשפחותיהם. שלחתי את המכתב לחיילת, וחזרתי לשגרת יומי.

משלחת "עדים במדים" קס"ד שהמריאה לפולין ב-30 באוקטובר 2011 כללה 180 קצינים ונגדים בסדיר ובמילואים, ונציגי משפחות שכולות. ביום השלישי למסע הגיעה המשלחת לביקור בבורות ההרג ביער לופוחובה, שם נרצחו 2,500 יהודים. כתבה על כך אחת ממשתתפות המשלחת: "היער שלפנינו, עומד חלקו בשלכת והעלים המזהיבים שנשרו מכסים את הקרקע כמרבד בשלל גוונים. מסתדרים בשלשות, כשבראש הטור צועדים הדגלנים והרב נושא את ספר התורה. בצעדים מתונים צועדים אנו כאיש אחד אל מעבה היער, כשלפתע נשמע ניגון ענוג של חצוצרה. ניגון יהודי מבית אבא שמקפיא את דמי..."⁶.

4 היום כל התעודות ניתנות לגישה דרך האינטרנט באתר של ANOM.

5 הדיוק של בדיקות ה-DNA משתנה בהתאם לעומק הבדיקה, קרי - מספר הפרמטרים הנבדקים. תוצאות הבדיקה שביצענו הייתה זהות מוחלטת בכל 67 הפרמטרים שנבדקו, קרי המרחק הגנטי = אפס. התוצאות מתורגמות לטבלת הסתברויות לקיום אב-קדמון משותף. אם לוקחים בחשבון שהעבר הגניאלוגי של שנינו מתועד היטב החל מאמצע המאה ה-19 (6 דורות לאחור), משמעות הדבר שיש לנו אב קדמון משותף בהסתברות של 94.23% לפני 9 דורות, בהסתברות של 98.96% לפני 12 דורות וכו'. כך מאפשרת הבדיקה ליצור חיבורים גניאלוגיים, בתקופות שמהן לא נותר כל תיעוד כתוב. בבדיקות שבצעתי עם צאצאים של משפחות שלוש אחרות, שמוצאן ממרוקו, התקבלו תוצאות של מרחק גנטי שונה מאפס (3, 6).

6 שושי גבע, "עדים במדים קס"ד"

משלחת קס"ד של "עדים במדים" צועדת בנחם מורם ביער לופוחובה, אוקטובר 2011

לפני שיצאו מהיער, נמסרו מכתבי ההורים לחברי המשלחת. לאחר שאסף קרא את מכתבי הוא מיהר לטלפן אליי. שמעתי את ההתרגשות בקולו. ה"חדשות" על הקשר-המשפחתי לקורבנות השואה נפלו עליו כרעם ביום בהיר. גם הוא, כמוני, חש מאותו רגע אחרת - השואה נהפכה למשהו יותר "קרוב" אליו. בשאלותיו היה רעב לפרטים נוספים, אך לא היה בידי להוסיף הרבה מעבר למה שכבר כתבתי לו.

יומיים לאחר מכן, בשעות הערב של יום חמישי, נסעתי לבקר את אבא שהיה מאושפז בבי"ח בילינסון בפתח-תקוה. זמן קצר לאחר שפניתי ממחלף גנה מזרחה, לעבר בית החולים, צלצל הטלפון הנייד שלי. אסף היה על הקו: "אבא, היינו היום באושוויץ ואמרתי קדיש על אליהו שקרון...". דבריו ריגשו אותי עד מאוד. חשבתי לעצמי - ייתכן שהיה זה הקדיש הראשון שנאמר אי פעם על אליהו שקרון ז"ל. חשתי גאווה וסיפוק - ה"הגדת לבנך" נשא פרי.

האור האדום ברמזור היטשטש מבעד לדמעות ההתרגשות שנקוו בעיניי...

פאריס - יד הזיכרון לשואה

חודש לאחר מכן, בנובמבר 2011, הגעתי לביקור נוסף לפאריס. החלטתי לבקר ב-Mémorial de la Shoah, המוזיאון ומרכז התיעוד שנחנך בשנת 2005 להנצחת זכר השואה בכלל, ואת זו של יהודי צרפת, בפרט. ברחבת הכניסה קידמה את פני אנדרטת "קיר השמות" עליו חקוקים שמות כל המגורשים למחנות ההשמדה. 76 רכבות ועליהן 76,000 יהודים מגורשים יצאו מצרפת בדרך מזרחה. רק 2,500 חזרו מהמחנות בתום המלחמה⁷.

קיר השמות ב-Mémorial de la Shoah

כשהתחלתי את הסיור בתצוגת הקבע שבקומת המרתף, לא היו בידי ידיעות רבות על ההיסטוריה של שואת יהדות צרפת. זמן קצר קודם לכן, ראיתי סרט שמאוד הרשים אותי: "המפתח של שרה" - סרט שבבסיסו סיפורה של ילדה יהודייה שמשפחתה נעקרת מביתה בפאריס ומגורשת למחנות ההשמדה. המראות המבוימים של תהליך איסוף היהודים (ה- raffle), החזקתם בתנאים תת-אנושיים ב-Vél d'Hiv, וכליאתם במחנות הריכוז בצרפת, טרם הגירוש הסופי, היו עדיין טריים בתודעתי.

7 ראה פרוט נוסף של רכבות הגירוש ב- יהודי צרפת בשואה, נספחים.

אט אט עברתי בין התצוגות: תמונות של איסוף היהודים בפאריס וערי השדה, תמונות של רכבות הגירוש ומסלולי נסיעתן, תמונות של הסלקציה בעת ההגעה למחנות ההשמדה. תצוגות של תעודות היסטוריות, מסמכים משפחתיים, והמון פנים - שפעם חייכו למצלמה, וסופם שנחנקו בתאי הגזים. בקצה האולם הראשון היו תלויות שלוש תמונות גדולות מימדים אשר שצולמו בחשאי על ידי הזונדרקומנדו באושוויץ. ערמות של גוויות ערומות שהוצאו מתאי הגזים...

עברתי לאולם השני וצעדתי באטיות לאורכו, וסקרתי את המיצגים השונים. כשהגעתי לקראת סופו של האולם הבחנתי במכונה גדולת ממדים עשויה עץ, שחסמה את המשך דרכי. כשנגשתי לקרוא את דברי ההסבר שלידה קפאתי במקומי. הייתה זו מכונת ניפוי חקלאית ששימשה את "קומנדו 1005" - אותה קבוצה של אסירים עובדי כפייה שעליהם הוטלה המשימה למחוק כל זכר לתהליך ההשמדה. המחקר המשפחתי שבו אני עוסק הוביל אותי, לא מזמן, לצפות בהקלטה ביו-טיוב של עדות ממשפט אייכמן - זו של ד"ר לאון וולס, יהודי פולני ששרד את השואה והיה אחד מאנשי "קומנדו 1005". בעדותו סיפר איך הוטל עליו ועל עמיתיו האסירים להוציא את גופות הנרצחים מקבריהם, לשרוף אותן, לטחון את העצמות לאפר דק, לנפות מהאפר את חפצי הערך כמו שיני זהב וטבעות ולבסוף לפזר את האפר ברוח⁸. כשהאזנתי לעדותו דמיינתי בתודעתי את מחזות גיא ההריגה שעליהם סיפר. עתה ניצבה לפני מכונת ניפוי מהסוג ששימש את ד"ר וולס והאסירים האחרים ב"קומנדו 1005". התבוננתי בעדות הדוממת, אך משהו בעל עוצמה אדירה רחש בתוכי. מראות האש והרצח וזעקות הנשרפים, שדמיינתי בעת שהקשבתי לעדותו של ד"ר וולס, חזרו והלמו בתודעתי.

שלושה אנשים, שלושה טרנספורטים...

עליתי לקומה הרביעית שם שוכנת ספריית מרכז התיעוד. פניתי לשתי הספרניות שהיו במקום והצגתי להם את שני השמות שהיו בידי. הן לא חסכו מעצמן מאמץ לבוא לעזרתי: תחילה סרקו את בסיס הנתונים הממוחשב, אחר כך את אוסף הצילומים ולבסוף שלושה גיליוני מיקרופילם שכללו את צילומי תעודות הרישום של כל המגורשים מצרפת⁹. בסופו של התהליך היה בידי מידע מפורט יותר לא רק על הקורבן והניצול שכבר ידעתי עליהם, אלא גם מידע על קורבן נוסף.

ראשון המגורשים היה אהרן שקרון, יליד אוראן (4.4.1892). הוא הועלה על טרנספורט מס. 59 שיצא ממחנה המעצר דרנסי (Drancy) לאושוויץ ב- 2.9.1943 ועליו אלף מגורשים. רק 13 ניצולים שרדו מטרנספורט זה. אהרן לא היה ביניהם. בעת שגורש היו לו אשה (לא יהודייה) ושני בנים בוגרים. אני עדיין מחפש את עקבותיהם...

השני מבין המגורשים היה אחיו הבוגר של אהרן, אליהו שקרון, יליד אוראן (30.1.1888). הוא הועלה על טרנספורט מס. 62 שיצא ממחנה המעצר דרנסי לאושוויץ ב- 20.11.1943 ועליו אלף ומאתיים מגורשים. רק 29 ניצולים שרדו מטרנספורט זה. אליהו לא היה ביניהם. בעת שגורש היו לאהרן אשה וילד בוגר. את שמותיהם לא מצאתי ברשימת המגורשים. אני עדיין מחפש את עקבותיהם...

8 עדותו של ד"ר לאון וולס נשמעה בישיבה מס' 23 של משפט אייכמן, 2.5.1961. בעדותו סיפר על כך שבתקופת עבודתו ב"קומנדו 1005" הוצאו מקבריהן והושמדו גופות של מאות אלפי נרצחים. בה בשעה, נמשך תהליך ההשמדה וכשלושים אלף קורבנות נוספים הובאו לאתר השמדת הראיות, הופשטו, נורו, והושלכו לערמות הגוויות שהועלו באש, כשחלקם עדיין בחיים.

9 שלושה סוגים של תעודות נמצאו בסרטי המיקרופילם: רשומות אישיות שביצעה המשטרה הצרפתית, רשומות משפחתיות שביצעה המשטרה הצרפתית ורשומות המגורשים מדרנסי.

שמותיהם של האחים אהרן ואליהו שקרון על קיר השמות ב- Mémorial de la Shoah

השלישי מבין המגורשים היה דוד שלוש, יליד סיד-בל-עבאס (13.7.1908). ביחד עם 562 מגורשים נוספים הועלה על הטרנספורט האחרון (מס. 26°) שיצא מ- Mecheln (Malines) בבלגיה לעבר אושוויץ ב- 31.7.1944.¹¹ דוד שרד את אימי השואה. המעט שהצלחתי להציל מפי בני משפחתי היה שדוד ניצל תודות לכך שהתחזה למת, על ערמה של גופות. הוא חזר לצרפת, עם בריאות לקויה מאוד, וחי בעיר ליל בצרפת, שם נפטר בשנות השבעים. בדיקת ה- DNA שבצעתי עם בן-אחינו הוכיחה שלדוד שלוש זה ולי היה אב קדמון משותף. למרות שנקודת החיבור הגניאולוגית בין דוד שלוש לבניי היא כנראה במאה ה-18, התרגשתי כאילו מצאתי בן משפחה קרוב. התרגשות שהגיעה לשיא בשעה שהספרנית הציגה בפני את תמונתו, אותה לא ראיתי לפני כן¹².

10 על מנת להבדיל מרכבות הגירוש שיצאו מצרפת, זכה טרנספורט זה לסימן 842 בארכיון ה- CDCJ.

11 מתוך 563 המגורשים, 209 נשלחו לתאי הגזים מיד לאחר הגעת הרכבת לבירקנאו. הנותרים פוזרו למחנות ריכוז/עבודה שונים. 186 מהם שרדו את השואה.

12 ראה: מחלן-אושוויץ 1942-1944.

926	ROTMAN Irma	10. 5.18	Sop.Fürgeorge	
927	ROUBINOWITZ Rena	1. 5.92	Verkäuferin	
928	ROUGIER Louis Léon	26. 8.89	Schneider	
929	RURIN SCHAPIRO Israël	18.11.06	Seelsorger	
930	RUBIO Edouard	24. 1.97	Vertreter	
931	RUBINOWITZ Rena	20. 5.07	Schneiderin	
932	RUSS Georges	6. 5.93	Rechtsanwalt	
933	RZERNIK Chaim	5. 5.93	Schneider	
934	SABAN Fortunée	7.12.09	Prostituierte	8266
935	SACHS Alfred	23. 4.91	Rechtsanwalt,Notar	8103
936	SACHS Margot	30. 9.91	Ohne	8104
937	SACHS Victoria	13. 6.98	Ohne	8207
938	SALOMON Alice	21.12.90	Kindergärtnerin	8276
939	SALOMON René	21. 3.08	Vertreter	8276
940	SAMUEL Caroline	6. 9.68	Ohne	8274
941	SAMUEL Fernand	7. 4.10	Metzgerin	8276
942	SAMUEL Jules	25. 2.01	Metzger	8275
943	SAMUEL Marc Max	1. 9.24	Taschner	8295
944	SAVAL Félix	28.10.87	Friseur	7430
945	SAVAL Hélène	12. 7.89	Schneiderin	7431
946	SCHANDALOW Roger	24. 3.15	Angestellter	1846
947	SCHAPIRO Sechil	7. 4.77	Seelsorger	8234
948	SCHAPIRO Marjot	29. 6.80	Ohne	8235
949	SCHNEIDMAN Elie	30. 1.88	Oberkellner	8246
950	SCHNEIDMAN Isaac	8.12.25	Taschner	4671

דוד שלוש

רשימת המגורשים בטרנספורט מס. 62 מדרנסי. אליהו שקרין - מס' 949 מתוך אלף מגורשים¹³

סיכום ביניים

למסע שלי בעקבות שורשי משפחת שלוש נוסף פרק "לא מתוכנן" - פרק השואה. התייב הגיאוגרפי שלו החל באוראן וסיד-בל-עבאס שבאלג'יריה, ומשם עבר לאירופה, למחנות הגירוש בדרנסי (צרפת) ומחלן (בלגיה) מהם יצאו הטרנספורטים לעבר אושוויץ. התובנה שרכשתי ש"גם לנו הייתה משפחה רחוקה בשואה" הוסיפה ממד אחר לתהליך המחקר הגניאלוגי ומטרתיו. מעתה והלאה תהיה ההתבוננות בתמונות מתקופת השואה מלווה ברגש קרבה ושייכות שלא היה קיים בי קודם לכן.

בכל חג פסח אנו קוראים בהגדה "בכל דור ודור חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". מוטל עלינו גם הציווי "והגדת לבנך...". אני מאמין שדברים דומים חלים עלינו גם בהקשר של "לזכור ולא לשכוח" את זוועות השואה. החינוך של דור ילדינו שונה מזה שאנו קיבלנו, בכך שהם יוצאים במשלחות נוער לפולין, וחלקם אף נוסע בשנית במסגרת צה"ל. חשיפה זו, עם מראות אתרי ההשמדה, היא נדבך חשוב בחיזוק תחושת המחויבות שלהם למדינת ישראל ולביטחונה וההבנה כי "אין לנו ארץ אחרת".

קיצורים ביבליוגרפים

Jacques Fredj, *The Jews of France During the Holocaust*, Paris, Gallimard Mémorial de la Shoah, 2011.

Fredj, Jacques
יהודי צרפת בשואה

Ward Adriaens et al., *Mechlen-Aushwitz 1942-1944, Faces of the Deported: transports 14-26, Part 3*, The Jewish Museum of Deportation and Resistance – VUB Press, Brussels, 2009

Adriaens et al.
מחלן-אשוויץ
1942-1944

Chelouche, Schelouche,) "חיפוש שרשי משפחת שלוש באלג'יריה (Schlouch, Chlous, Slous) מסוף המאה השמונה-עשרה ועד תחילת המאה העשרים", שרשרת הדורות, כרך כ"ב מס' 2, מאי 2008 - אייר תשס"ח

שלוש, אביתר
"חיפוש שורשי משפחת שלוש באלג'יריה"

אביתר שלוש, "מארץ ישראל למגרב ובחזרה לארץ התנ"ך; מסע בעקבות שורשי משפחת שלוש", חידושי תורה, כרך מס' 11, ספטמבר 2010 - תשרי תשע"א

שלוש, אביתר
"מארץ ישראל למגרב"

אביתר שלוש, "תעלומת 'שני יוסף' שלוש", שרשרת הדורות, כרך כ"ד מס' 1, מרץ 2010 - אדר תש"ע

שלוש, אביתר
"תעלומת שני יוסף שלוש"

שושי גבע, "עדים במדים - משלחת קס"ד לפולין", מפקדת קצין חינוך ונוער ראשי, נובמבר 2011 - חשוון תשע"ב, עמ' 11

גבע, שושי
"עדים במדים קס"ד"

[http://www.youtube.com \(search: Eichmann trial session 23-24\)](http://www.youtube.com (search: Eichmann trial session 23-24))

עדות ד"ר וולס במשפט אייכמן

Archives nationales d'outre-mer

ANOM

<http://anom.archivesnationales.culture.gouv.fr/caomec2/recherche.php>

אביתר (תרי) שלוש נולד בתל-אביב ב-1956, והינו נצר למשפחת שלוש - מהמשפחות שהקימו את נווה צדק ואחוזת בית.

בעל תואר B.Sc. במדעי המחשב מהטכניון, תואר M.Sc. במדעי המחשב ממכללת הצי האמריקאי במונטריי-קליפורניה ותואר MBA מאוניברסיטת בן-גוריון.

במסגרת תחביביו עסק בעבר במחקר בולאי והתמחה בתחום של בולים ישראלים ממכונות לשירות עצמי.

מזה חמש שנים עוסק במחקר גניאלוגי אודות מוצא משפחתו ומחקר אודות מקור השם "שלוש". זהו מאמרו החמישי בתחום זה.

אביתר מתחזק אתר אינטרנט משפחתי ובו רשומים כ-1200 מצאצאי המשפחה מאז עלייתה לארץ-ישראל לקראת אמצע המאה הי"ט.

נשוי לרותי ואב לבת - ניצן, ושני בנים - אסף ואייל.